

der er sjældent adgang for det lille lands indbyggere eller deres eksilregering til at komme i verdensoffentlighedens søgelys.

Da Tibet er et land, en nation og i mange år har været et selvstændigt land – vi kender det alle sammen fra også vores grønlandske skoleatlas – er det rimeligt, at vi lægger øre til befolkningens og eksilregeringens røst, ligesom vi har hørt på så mange andre såsom Nelson Mandela, Yassir Arafat, Aleksandr Solsjenitsyn, personer, som ikke engang var statsledere, da vi lagde øre til deres historie, men hvor vi fandt det vigtigt at høre deres version af, hvad der foregik i deres land.

Nu har jeg selv haft lejlighed til at tale med tibetanere i forbindelse med FN's generalforsamling i New York, og personlig blev jeg rørt af deres beretninger. Jeg finder det derfor rimeligt, at vi arbejder for, at deres leder, som godt nok i øjeblikket er i eksil, får taleret i FN for at få en platform at tale til verden på.

Nu er jeg her i den særlige situation at være medforslagsstiller sammen med Enhedslisten og SF, ikke fordi vi politisk er enige, men fordi jeg føler, at forslaget er rigtigt. Vi bliver nødt til at støtte det lille undertrykte land med en platform til at råbe verdensoffentligheden op. Det er i tradition med den danske fairness at høre på alle parter, før vi træffer beslutningerne.

Vi, der er stolte over vores arbejde for overholdelse af menneskerettighederne i Østeuropa, i Tyrkiet, i Sydamerika, i Sydafrika osv., bør i det mindste også høre på beretninger fra Tibet, og for at vi skal kunne få oplysningerne, er vi nødt til at give landet en mulighed for at komme til orde.

Jeg ved godt, at der er fremført argumenter for, at forslaget eventuelt kan skade den danske handel med Kina, og at vi ikke burde interessere os for Tibets muligheder for at komme til orde på grund af eksportmuligheder. Denne afvejning af mulige overtrædelser af menneskerettigheder mod eksportordrer mener jeg ikke hører nogen steder hjemme. Vel er Kina et stort marked, som vi alle gerne ser en stor eksport til, men det må ikke blive på bekostning af forholdene for det lille lands befolkning.

Vi ved ikke med sikkerhed, hvad der foregår, vi ved ikke, hvordan vi eventuelt kan hjælpe, vi ved i det hele taget ikke ret meget. Derfor ville jeg foreslå, at vi prøvede at finde ud af mere, og en glimrende måde at gøre det på er ved at give landets egne repræsentanter mulighed for at henvende sig til verdenssamfundet gennem en taleret i De Forenede Nationer. . .

Anden næstformand (Henning Grove):
Taletiden er udløbet.

Otto Steenholdt (V):

Jeg er ked af det, hr. formand. Jeg vil gerne have ordet for resten af mit indlæg i næste omgang.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er nok passende kort at referere baggrunden for forslaget. Som hr. Otto Steenholdt var inde på, er det et forslag, som vi følte os foranlediget til at fremsætte, da vi kom hjem efter vores deltagelse i FN-generalforsamlingen, hvor vi hver dag i de sidste 6 dage gik forbi tibetanerne dernede, som i øvrigt også havde officielle repræsentanter for eksilregeringen, og som havde indledt en sultestrejke med det formål at blive hørt i FN.

Det er årsagen til, at vi fremsætter forslaget, og jeg vil gerne sige, at det, som er forslagets egentlig kerne – det er det eneste, man vedtager, det er jo ikke bemærkningerne, man vedtager – er, at Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at Tibet kommer til orde i FN.

Jeg vil også gerne begrunde det med lidt historie om FN. Det er sådan, at i FN er der tidligere blevet vedtaget resolutioner, som forholder sig til Tibet og Kina. Der er blevet vedtaget tre resolutioner i henholdsvis 1959, 1961 og 1965, og i alle resolutioner fordømmer man Kinas uberettigede tilsidesættelse af fundamentale menneskerettigheder, og i en af resolutionerne indrømmer man også Tibet en ret til selvbestemmelse.

Siden Kina blev medlem af FN's Sikkerhedsråd i 1971, har FN ikke forholdt sig til besættelsen af Tibet. Samtlige de tre resolutioner, jeg nævnte før, var fra før, Kina blev medlem af FN's Sikkerhedsråd. Jeg mener ikke, at det er rimeligt, at fordi Kina bliver medlem af FN's Sikkerhedsråd, skal FN ophøre med at føre en rimelig politik, når det gælder det tibetanske folk.

På pressekonferencen efter høringen om Tibet ønskede Dalai Lama naturligt nok ikke direkte at blande sig i en diskussion mellem danske politiske partier om, hvordan man skulle forholde sig til Tibet, men han sagde dog klart, at han naturligvis ville byde en taleret velkommen, og at FN skulle være meget velkommen til at sætte Tibet på dagsordenen. Det er et citat fra Berlingske Tidende den 15. maj i år. Der har dog som tidligere nævnt også været forskellige udlægninger af det, al den stund Dalai Lama